USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobce: **J. N.**, zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2023, č. j. OAM-47/ZA-ZA11-VL13-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2024, č. j. 22 Az 1/2024 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Měl za to, že příběh žalobce nesvědčí o tom, že by existovaly důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Jako azylový důvod uváděl žalobce perzekuci a výhrůžky z důvodu odpadlictví od islámu, neboť konvertoval k evangelickému křesťanství.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Podrobně rozebral důvody žádosti o azyl, které žalobce uváděl v průběhu správního řízení, i skutková zjištění o zemi původu vyplývající ze spisu, a dospěl k závěru, že žalovaný věc posoudil správně. Již v roce 2016 správní soudy dospěly k závěru, že Uzbekistán podle relevantních zpráv netrestá konverzi od jednoho náboženství k druhému, ani netoleruje „společenské“ trestání původní náboženskou komunitou, obzvláště pokud jde o konverzi od islámu, vůči němuž stát zaujímá restriktivní přístup. Konverze od islámu ke křesťanství obecně důvodem pronásledování není. Veškeré kontakty státních orgánů v souvislosti s náboženským přesvědčením žalobce navíc proběhly v roce 2013, tj. před více než deseti lety, a před tím, než došlo k uvolnění v roce 2016. Nedůvodná je pak námitka, že se měl žalovaný nejdříve zabývat tím, zda je žalobce skutečně křesťanem; žalovaný totiž tuto skutečnost nikterak nezpochybňoval a nebylo důvodu, aby se touto otázkou blíže zabýval.

[3] Pokud jde o námitku složitého vycestování ze země původu, soud uvedl, že žalobce v minulosti opakovaně cestoval mezi Uzbekistánem a Ukrajinou, kde dlouhodobě pobýval, a uzbecké orgány mu nikdy nekladly překážky. Nyní hodnověrně nevysvětlil, proč sám údajně na radu známých zvolil komplikovanou cestu přes neoficiální přechod do Tádžikistánu.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel tvrdí, že i když je Uzbekistán sekulární, většina společnosti je ortodoxně smýšlející a netoleruje odpadlictví od islámu. Stěžovatel pak popsal pronásledování ze strany uzbecké tajné služby, tj. opakované návštěvy jejími příslušníky a vyhrožování uvězněním. Popsal i složitou cestu při překračování státních hranic několika států. Napadené rozhodnutí se nedostatečně zabývá otázkou ochrany orgány domovského státu v případě pronásledování ze strany společnosti.

[6] Žalovaný měl nejdříve vypořádat, zda stěžovatel skutečně konvertoval ke křesťanství, a následně otázku jeho možného pronásledování a postavení v zemi původu, zejména pak postavení odpadlíků islámu, jimž podle islámské tradice hrozí trest smrti. Soud i žalovaný nedostatečně reagují na uplatněnou argumentaci a neopírají se o konkrétní podklady.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, *opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.*

[8] Důvody pro podání kasační stížnosti taxativně vymezuje § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel ve svém podání sice formálně uvedl důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d), kasační argumentace ale tímto směrem vůbec nesměřuje. Stěžovatel nijak nebrojí proti závěrům krajského soudu a nereaguje na argumentaci obsaženou v napadeném rozsudku. Naopak pouze (a doslovně) opakuje argumentaci uvedenou v žalobě, která však míří proti rozhodovacím důvodům žalovaného a jeho postupu. Jinak řečeno, stěžovatel v kasační stížnosti nijak nereflektuje to, jakým způsobem na jeho žalobní argumentaci reagoval krajský soud.

[9] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Předmětem řízení o kasační stížnosti je proto rozhodnutí krajského soudu, což odpovídá i roli Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu (čl. 92 Ústavy), který zajišťuje jednotu a zákonnost rozhodování soudů ve správním soudnictví (§ 12 odst. 1 a 2 s. ř. s.) (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 2. 2024, č. j. 8 Azs 172/2020 - 66). Aby byly kasační námitky způsobilé věcného projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu. Stěžovatel je povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí soudu (srov. např. rozsudky ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351). Z těchto důvodů

tedy i kasační námitky, které v podstatě jen opakují žalobní tvrzení a alespoň v minimální míře nereagují na argumentaci krajského soudu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2024, sp. zn. IV. ÚS 623/23), nepředstavují důvody podle § 103 s. ř. s., a jsou proto nepřípustné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Tento závěr aprobuje také Ústavní soud (např. v usnesení ze dne 22. 11. 2022, sp. zn. II. ÚS 1852/22, nebo ze dne 13. 9. 2023, sp. zn. II. ÚS 2349/23).

[10] Smyslem kasačního řízení je přednést, pokud možno, kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přiléhavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které stěžovatel pokládá za nejpádnější. Z nynější kasační stížnosti to ale poznat nelze. Ta se prakticky doslovně shoduje s obsahem žaloby, stěžovatel pouze za slova „správního orgánu“ doplnil: „a následně soudu“; „žalobce“ změnil na „stěžovatel“; přehodil některé věty; jednu přeformuloval tak, že napsal totéž jinými slovy; a doplnil jednu větu, ve které pouze jinými slovy shrnul argumentaci obsaženou v žalobě, kterou do kasační stížnosti nepřevzal doslovně. Na vypořádání týchž námitek krajským soudem nijak nereaguje.

[11] Pokud jde o námitku, podle které se napadené rozhodnutí nedostatečně zabývá otázkou ochrany orgány domovského státu v případě pronásledování ze strany společnosti, jde o námitku, kterou stěžovatel v žalobě vůbec neuplatnil, a je proto rovněž nepřípustná.

[12] Z výše uvedeného vyplývá, že kasační stížnost je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

[13] Nejvyšší správní soud výrokem I. tohoto usnesení kasační stížnost odmítl [§ 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[14] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2024

Ivo Pospíšil
předseda senátu